

[Ole Bjørn Kraft.]

stipendiatorordningen og også at oprette et sekretariat, men vi mener, at det, som det ærede medlem sagde, kan finde sted uden udvidelse af normeringen; når jeg vil sige et par ord om det, er det, fordi der altså nu oprettes et sekretariat, som skal behandle en række spørgsmål. Her er det, jeg har et spørgsmål at stille til den højtærede udenrigsminister; det kan være, det er, fordi jeg ikke fuldt ud har forstået, hvad det forslag herom, den højtærede udenrigsminister i går omtalte, gik ud på. Jeg forstod, at der skulle nedsættes et udvalg, der specielt skulle behandle spørgsmålene om nedrustning, atombevæbning o. lign. Er det nødvendigt at have et sådant udvalg ved siden af det sekretariat, der oprettes? Jeg havde egentlig opfattet det således, at dette sekretariat kunne være i stand til netop at behandle og redegøre for problemer af denne art, og jeg hører gerne den højtærede udenrigsminister forklare, hvorfor der allerede nu, efter at vi har besluttet os til at oprette et sekretariat, yderligere skal nedsættes et udvalg, og om dette udvalg ikke også vil trække på tjenestemændene i en større grad. Som sagt, jeg beder blot om en oplysning herom.

Jeg anbefaler det høje ting at stemme for de ændringsforslag, hele udvalget har tiltrådt, men at stemme imod flertallets ændringsforslag, der tilsigter en udvidelse af normeringerne.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle mere almene bemærkninger. Selve lovforslaget om udenrigstjenesten giver ikke mange oplysninger, og derfor er jeg glad for, at vi er enedes om at skrive en mere fyldig betænkning om enkelthederne, som ligger bagved, end det normalt er tilfældet. Det er meget vigtigt at have disse bemærkninger for øje, fordi de angiver de retningslinjer, som det samlede udvalg ønsker at udviklingen skal følge.

Det er en meget stor opgave, som her bliver pålagt udenrigsministeriet, thi det er på mange måder nye baner, man slår ind på. Vi har med hensyn til en række enkeltheder angivet, hvorledes det samlede udvalg mener at opgaven bør løses, og jeg tror, offentligheden vil følge den kommende tids begivenheder i udenrigsministeriet med megen interesse, med inter-

esse for, hvorledes man i udenrigsministeriet lever op til de tanker, som såvel kommissionsbetænkningen som udvalgsbetænkningen giver udtryk for. Thi værdien af det arbejde, der her er udført, vil afhænge af, at disse ting bliver ført ud i livets virkelighed, at de gøres til realiteter.

Der er et punkt, hvor vi har lidt betydelige skuffelser; det gælder — og jeg er glad ved at kunne sige det — det samlede udvalg. Det er med hensyn til det nordiske samarbejde. Først led tanken om, at de nordiske lande skulle nedlægge deres gensidige ambassader, et stort nederlag i Nordisk Råd, derved at de andre nordiske lande positivt afviste tanken som uigennemførlig. Men dernæst havde vi knyttet virkelig forventning til, at det skulle være muligt i de nye lande at gennemføre et samarbejde, f. eks. således at man nogle steder enedes om at have én nordisk ambassade, der skulle søge at varetage, måske ved hjælp af personale fra de forskellige lande, alle de nordiske landes interesser. Hvis dette ikke kunne opnås, kunne man dog have tænkt sig — som vi også gav udtryk for det ved lovforslagets første behandling — at det ville være muligt i disse nye lande at samles i en fælles bygning, med fælles generalkonsulat eller lignende. Indtil dette øjeblik har vi faktisk lidt et betydeligt nederlag her. Selv de meget beskedne forslag, som administrationscheferne var blevet enige om, er, efter hvad jeg har forstået, i realiteten blevet begravet ved det nordiske udenrigsministermøde i Stockholm i denne måned. Det kom i øvrigt ikke overraskende for den offentlighed, der fulgte denne sags udvikling. Enhver, der har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med, hvad Sveriges udenrigsminister, Undén, under den svenske rigsdags finansdebat sagde om dette spørgsmål, forstod, at han under alle omstændigheder, for at sige det mildt, var en meget kølig tilhænger af tanken, og foreløbig er der altså heller ikke kommet noget rigtigt ud deraf. Jeg vil herom gerne henvise til, hvad udvalget siger i betænkningen, hvor vi fastslår — jeg citerer:

„De politiske partier vil med opmærksomhed følge udviklingen med hensyn til det nordiske udenrigstjenstlige samarbejde og udtrykker håbet om, at det